

DOKTRYNA KOŚCIOŁA

Katechizm

SPIS TREŚCI

Spis Treści

Generalia

Wyznanie wiary

Prawda o zbawieniu człowieka

 Prawda o Bogu.....

Sukcesja Apostolska.....

Wiara bez uczynków jest martwa.....

Cele Kościoła apostołskiego.....

Religia jako źródło życia i odnowienia człowieka.....

Deklaracja Utrechcka.....

Wyznanie wiary Katolickiego Kościoła Narodowego w Polsce

Hymn Kościoła.....

O Bogu.....

Źródła Bożego objawienia.....

Tradycja jako nośnik Bożego objawienia.....

Łaska Boża.....

Grzech jako akt najwyższego nieposłuszeństwa wobec Boga.....

Przykazania Starego i Nowego Przymierza.....

Norm y moralne

Kościół sakramentem zbawienia.....

Cechy szczególne tożsamości Kościoła.....

Najświętsza Maryja Panna.....

Sakramenty święte znakiem Bożej obecności

Liturgia Kościoła.....

Podstawowe modlitwy Kościoła.....

GENERALIA

Art. 1

Wyznanie Wiary – wyznanie nicejsko konstantynopolitańskie

Katolicki Kościół Narodowy w Polsce, zwany dalej Kościołem, stanowiąc w swojej strukturze część rodziny Kościołów Katolickich i Narodowych w świecie, idąc śladami Świętych Apostołów i Ojców Kościoła przyjmuje i podaje do wierzenia prawdy wiary i wyznaje co następuje :

„ Credo in Unum Deum ” ;

„ Wierzę w jednego Boga, Ojca Wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi, wszystkich rzeczy widzialnych i niewidzialnych. I w jednego Pana Jezusa Chrystusa, Syna Bożego Jednorodzonego, który z Ojca jest zrodzony przed wszystkimi wiekami. Bóg z Boga, Światłość ze Światłości, Bóg prawdziwy z Boga prawdziwego. Zrodzony a nie stworzony, współistotny Ojcu, a przez Niego wszystko się stało. On to dla nas ludzi i dla naszego zbawienia zstąpił z nieba. I za sprawą Ducha Świętego przyjął ciało z Maryi Dziewicy i stał się człowiekiem.

Ukrzyżowany również za nas, pod Poncjuszem Pilatem został umęczony i pogrzebany. I zmartwychwstał dnia trzeciego, jak oznajmia Pismo. I wstąpił do nieba; siedzi po prawicy Ojca. I powtórnie przyjdzie w chwale sądzić żywych i umarłych, a Królestwu Jego nie będzie końca. Wierzę w Ducha Świętego, Pana i Ożywiciela, który od Ojca i Syna pochodzi. Który z Ojcem i Synem wspólnie odbiera uwielbienie i chwałę który mówił przez Proroków. Wierzę w jeden, Święty, powszechny i apostołski Kościół. Wyznaję jeden chrzest na odpuszczenie grzechów. I oczekuję wskrzeszenia umarłych. I życia wiecznego w przyszłym świecie. Amen. ”

Art.2

Prawda o Zbawieniu człowieka

Zasady Kościoła są wyrazem przekonań tych, którzy wierzą, że zbawienie rodzaju ludzkiego i jego osobisty związek z Bogiem nie może być przedmiotem negocjacji i nie może, nie jest człowiekowi narzucane . Człowiek dzięki łasce Bożej , która spływa na każdego z nas w nieograniczonych źródłach, dokonuje dzięki wolnej woli w swoim sumieniu wyboru drogi do zbawienia .Zbawienie

dokonuje się poprzez zanurzenie w jedynej Ofierze zbawczej dokonanej na Krzyżu przez naszego Pana Jezusa Chrystusa.

Art.3

Prawdy o Bogu

Kościół naucza i wyznaje wszystkie objawione przez Boga prawdy religijne, które głosił Jezus Chrystus, a z których Apostołowie i ich następcy utworzyli fundament dla chrześcijańskiej i katolickiej wiary. Kościół naucza,
że Bóg stworzył świat;
że człowiek dla osiągnięcia doskonałości, szczęścia i zbawienia potrzebuje Bożego daru boskiej łaski; że Jezus Chrystus jest Zbawicielem świata;
że ludzka dusza jest nieśmiertelna
oraz że poprzez Ducha Świętego Bóg prowadzi Kościół i umożliwia mu tak odnowienie i nawrócenie ludzkiej społeczności, jak i zjednoczenie jej pod przewodnictwem jednego Pasterza, Jezusa Chrystusa Pana naszego.
W ten właśnie sposób realizuje się Królestwo Boże zwane Królestwem Jezusa Chrystusa na ziemi.

Art.4

Sukcesja Apostolska

Kościół posiada Sukcesję Apostolską dzięki wyświęceniu wielbnego księdza Franciszka Hodura w katedrze św. Gertrudy w Utrechcie w dniu Pańskim - 29 września 1907 roku na Biskupa Polskiego Narodowego Katolickiego Kościoła w Ameryce przez Biskupów, posiadających ważną sukcesję apostolską, Starego Kościoła Katolickiego Holandii: Arcybiskupa Gerarda Gula z Utrechtu, Biskupa Jana van Thiela z Haarlemu oraz Biskupa Michaela Bartholomew Spita z Deventer. Z tej linii pochodzi sukcesja apostolska biskupa który współtworzył Misję Kościoła w Polsce Jego Ekscelencji księdza biskupa Sylwestera Bigaja. Jego Ekscelencja ksiądz biskup Adam Rosiek – Pierwszy Biskup Katolickiego Kościoła Narodowego w Polsce przyjął sakrę biskupią z linii kardynała Rebiży a posługi konsekrateora głównego Jego Ekscelencji księdza biskupa Stanisława Sawickiego.

Art. 5

Wiara bez uczynków jest martwa

Jedną z zasadniczych prawd wiary głoszoną w doktrynie Kościoła jest teza w której zapisano, że Kościół sam z siebie nie może zbawić człowieka bez jego szczerej i osobistej współpracy z Bogiem.

Kościół naucza, że mądrość Boża uświęca i pomaga człowiekowi w wypełnieniu jego misji i realizowaniu celów na ziemi.

Żywa wiara w Boga i dobre działania z tej wiary płynące zbawią człowieka.

Kościół Chrystusa jest jedyną prawdziwą drogą prowadzącą człowieka do poznania Prawdy i do zbawienia. Poza Kościołem nie można mieć nadziei na znalezienie zbawienia.

Art.6

Duchowieństwo Kościoła powinno ukazać wolę Bożą oraz objaśnić ją słowem i czynem – czyli wieść godne naśladowania życie chrześcijanina, przepelnione pokorą i troską o dobro Kościoła i bliźnich.

Wyznajemy, że dla osiągnięcia pełni zbawienia człowiek musi nie tylko wierzyć, ale poprzez wiarę wprowadzać w swoje życie zasady Ewangelii.

Wiara bez uczynków jest martwa.

Jezus Chrystus naucza „kto uwierzy i przyjmie chrzest, będzie zbawiony.” (Mk 16:16, Jan 3:5).

Ci, którzy wierzą w Jego misję są poprzez swoją skruchę i łaskę Bożą odrodzeni do prowadzenia dobrego życia i zbawieni poprzez zbawcze czyny Chrystusa.

Nie ślepa wiara nie poparta czynkami, ale tylko prawe życie w wierze przynosi zbawienie.

Święty Paweł Apostoł Narodów i twórca pierwszej teologii chrześcijaństwa napisał w Liście do Koryntian: „Gdybym mówił językami ludzi i aniołów, a miłości bym nie miał, stałbym się jak miedź brzęcząca albo cymbał brzącający.

Gdybym też miał dar prorokowania i znał wszystkie tajemnice, i posiadał wszelką wiedzę, i wszelką możliwą wiarę, tak iżbym góry przenosił, a miłości bym nie miał, byłbym niczym.” (1 Kor 13:1-2) Ten sam Apostoł potwierdza w słowach podsumowujących rozdział 13, w wersie 13, że czyny wynikające z miłości do Boga i bliźniego znaczą więcej niż wiara... „Wiara, nadzieja i miłość, te trzy, lecz z nich największa jest miłość! Miłość nie wyrządza zła bliźniemu. Przeto miłość jest doskonałym wypełnieniem Prawa.” (Rz 13:10)

Art.7

Cele Kościoła Apostolskiego w którym zanurzony poprzez sukcesję apostolską jest Katolicki Kościół Narodowy w Polsce

Pierwszym i głównym celem Kościoła jest zbawienie i uświęcenie wszystkich szukających Boga i pragnących żyć w zjednoczeniu z Kościołem. Człowiek jest uświęcony kiedy postępuje według wskazówek Kościoła i używa duchowych środków, które poprzez Jezusa Chrystusa naszego Pana Kościół otrzymuje od Boga; „ponieważ jeden jest Bóg i jeden pośrednik między Bogiem a ludźmi, człowiek Jezus Chrystus (1 Tm 2:5).

Z Boskiego nakazu świętą misją Kościoła jest niesienie do ludzi światła Jezusa Chrystusa, cały czas przypominając im o tym, że ich celem jest życie zgodnie z duchem Boga, w prawdzie, miłości i prawości, poszukiwanie prawdy poprzez czytanie i studiowanie Pisma Świętego przy pomocy zgromadzonej przez wieki mądrości.

Art.8

Najbardziej gorliwym pragnieniem Kościoła jest naśladowanie Jezusa Chrystusa w wypełnianiu obowiązków wobec Boga, rodziny, narodu i społeczeństwa. Celem i marzeniem Kościoła jest budowanie Bożej Wspólnoty zapoczątkowanej przez naszego Pana Jezusa Chrystusa i prowadzonej przez Ducha Świętego, w

której każdy żyjący wiarą człowiek będzie mógł uczestniczyć w owocach łaski ,
umacniając swoją wiarę i zmierzając ku chwale Królestwa Bożego.

Art. 9

Religia jako źródło życia i odrodzenia człowieka

Religia jest źródłem życia i odrodzenia. Widzimy to w historii wszystkich narodów, które budząc się po wielu wiekach jakby duchowego letargu doświadczają teraz nowego życia z Jezusem Chrystusem. To przebudzenie dla Boga powinno dokonywać się w środowiskach wiary doświadczanej w rodzinie, społeczności oraz grupach narodowych. Wzrastanie wiary w narodzie wymaga, aby Jej główne ołtarze, ambony, nauczyciele znajdowali się zawsze wewnątrz serca narodu. Wiara w Boga jest również genetycznym nośnikiem pierwiastka patriotyzmu i Bożego pokoju.

Zaprzestanie kultywowania świętej wiary w narodzie jest początkiem jego duchowej śmierci. Ponad wyznaniowy pogląd na istnienie Najwyższego Bytu, Jego nieskończone stwarzanie, Jego związek ze światem ożywionym i nieożywionym jest skryzalizowany w religii.

Religia daje nam zasady moralne na których oparte są filary wzrostu ducha każdego narodu, każdej społeczności i najmniejszej komórki Kościoła – rodziny.

Dzięki wierze w prawdziwego Boga w Trójcy Świętej Jedyne, ludzkość doświadcza smaku szczęścia, pomyślności duchowej i rozwoju materialnego.

Z tego też powodu nie powinniśmy być obojętni na to kto nas naucza, kto kontroluje nasze myśli i bicie naszych serc. Jeżeli owe duchowe i moralne zasady są w nas zakorzenione, jeżeli są częścią naszej tradycji rodzinnej, narodowej , wtedy całe nasze życie popłynie niczym szeroki strumień ku morzu przyszłości.

Jeśli jednak zezwolimy innym, nie znającym naszej kultury, narodowego ducha, na kierowanie naszym życiem duchowym, wtedy możemy nigdy nie osiągnąć smaku prawdziwej wolności wypływającej z wiary .

Art.10

Kościół uznaje tylko w części Deklarację Utrechcką za normatywny dokument wiary.

1. Zachowujemy staro kościelną zasadę, wypowiedzianą przez św. Wincentego z Lerynu w zdaniu: „*Id teneamus, quod ubique, quod semper, quod ab omnibus creditum est; hoc est etenim vere proprieque*

catholicum” czyli “ *Trzymamy się tego, co wszędzie, co zawsze, co przez wszystkich było wyznawane, to jest bowiem prawdziwie i rzeczywiście katolickie.*”

Z tego właśnie powodu nie ustajemy w wyznawaniu wiary Kościoła pierwotnego tak, jak wyrażona ona została w symbolach ekumenicznych i określona dokładnie poprzez powszechnie uznane decyzje Soborów Ekumenicznych niepodzielonego Kościoła pierwszego tysiąclecia.

2. Poddajemy pod Boży osąd, jednocześnie prosząc o światło Ducha Świętego we właściwym ich odczytaniu, zapisy Soboru Watykańskiego z 18 lipca 1870 roku o nieomyślności Biskupa Rzymu.

3. Nie chcemy jednak odrzucać tym samym prymatu Piotra i jego następców, który kilka Soborów Ekumenicznych i Ojcowie Kościoła przyznawali Biskupowi Rzymu nadając mu tytuł : *primus inter pares*.

4. Poddajemy pod wątpliwość niektóre zapisy Soboru Trydenckiego w kwestii dyscypliny duchowieństwa oraz rozumienia zasad celibatu. Uznajemy celibat jako niezwykły dar dla Kościoła Chrystusowego, jednocześnie uznając potrzebę wypełnienia nauczania Apostoła Narodów odnoszącego się do posługi biskupa i diakona jako męża jednej żony, człowieka prawego i w pełni zanurzonego w pokornej posłudze Chrystusowi i Kościołowi. Celibat jako perła Kościoła może być realizowany jako cnota podejmowana dobrowolnie i bez żadnego przymusu

5. W odniesieniu do orzeczeń dogmatycznych Soboru Trydenckiego i następnych, uznajemy je, gdyż są one zgodne z nauką Kościoła Pierwszych Wieków.

Art. 11

1. Zważywszy na to, że Eucharystia Święta zawsze była prawdziwym centrum pobożności Katolickiej, uważamy za nasz obowiązek oświadczyć, że poprzez wiarę, iż otrzymujemy Ciało i Krew naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa pod postacią chleba i wina pozostaniemy w doskonałej zgodzie z dawną Katolicką doktryną dotyczącą Sakramentu Ołtarza. Sprawowanie Eucharystii w Kościele nie jest ani nieustającym powtórzeniem ani odnowieniem ofiary odkupienia, którą Jezus złożył na Krzyżu raz na zawsze; jej ofiarny charakter polega na tym, że stanowi ona trwałą pamiątkę ofiary złożonej na Krzyżu i jest ona aktem, poprzez który na ziemi realnie uobecnia się ta jedyna ofiara Jezusa Chrystusa, jaką składa On w Niebie, według Listu do Hebrajczyków 9, 11-12, dla

zbawienia odkupionej ludzkości, wstawiając się za nami przed obliczem Boga (Hbr 9, 24). W ten właśnie sposób rozumiany charakter Eucharystii czyni z niej jednocześnie uświęconą ucztę ofiarną, podczas której wierni, przyjmując prawdziwe Ciało i Krew naszego Zbawiciela, łączą się ze sobą we wspólnocie (1 Kor 10,17).

2. Mamy nadzieję, że dzięki wysiłkom teologów i w oparciu o wiarę niepodzielonego Kościoła, uda się osiągnąć porozumienie dotyczące różnic które wzbudziły kontrowersje od czasów rozłamów kościelnych. Szukajmy tego co łączy, unikając tego co dzieli, aby w ten sposób zachować zasady prawdy i miłości, dając swoim świadectwem życia, przykład życia zgodnego z Duchem naszego Zbawiciela Jezusa Chrystusa. Niech Jego słowa „aby byli jedno” ciągle przepełniają nasze dusze i nieustanne dążenie ku pełnej jedności w Duchu Świętym.

3. Wierzymy, że przez wierne zachowywanie i wyznawanie nauki Jezusa Chrystusa, odrzucając różne błędy spowodowane winą ludzi, które wkradły się do Kościoła Chrystusowego, będziemy w stanie skutecznie walczyć z wielkim złem naszych czasów, którymi są niewiara i obojętność w kwestiach religijnych.

Art.12

Hymn Kościoła

Nie rzucim, Chryste, świątyń Twych,
Nie damy pogrześć wiary!
Próżne zakusy duchów złych i próżne ich zamiary.
Bronić będziemy Twoich dróg.
Tak nam dopomóż Bóg! /2x/
Ze wszystkich świątyń, chat i pól
Popłynie hymn wspaniały;
Niech żyje Jezus Chrystus Król w koronie wiecznej chwały!
Niech, żyje Maria! Zagrzmi róg.
Tak nam dopomóż Bóg! __ /2x/
I taki triumf, taki cud Powieje z Jasnej Góry
I z taką wiarą ruszy lud Synowie Polski, córy,
Że jak mgławica pierzchnie wróg.
Tak nam dopomóż Bóg! /2x

O BOGU

Art.13

1. Wiara w jednego Boga w Trójcy Jedyne stanowi fundament religii objawionej. Jest darem danym od Boga w postaci łaski Bożej, która jest każdemu człowiekowi potrzeba do zbawienia i bez której nikt z nas nie może osiągnąć samodzielnie poznania Boga i wejść po śmierci do Królestwa Niebios. Nadprzyrodzonym darem i najświętszym zadaniem Kościoła jest szerzeniem wiary w Boga, jako Stwórcę Wszechrzeczy.
2. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że istnieje **Jeden Bóg**, Wszechmogący Stwórca wszystkiego. Źródło nadprzyrodzonego życia, cel wszelkiego stworzenia. Bóg kieruje losami świata w swej Opatrzności, zbawia każdego człowieka przez Boskie zasługi Swego Jednorodzonego Syna Jezusa Chrystusa i uświęca świat mocą Ducha Świętego. Bóg Ojciec, Syn Boży i Duch Święty stanowią Trójcę Świętą, którą Kościół wyznaje, wierzy i czci.
3. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia prawdę o przymiotach Boga. Bóg jest Bytem Odwiecznym i wiecznym, wszechmogącym świętym i najświętszym, duchem najdoskonalszym, sprawiedliwym ale i przepelnionym miłością doskonałą i najwyższą, nieskończenie miłosiernym, gotowym przebaczyć największe nieprawości grzesznikowi, który powróci do Boga jako skruszony syn marnotrawny. Bóg jest nieograniczonym i nieskończonym Bytem.
4. **Trójca Święta**. Zgodnie z nicejskim wyznaniem wiary Bóg w Trójcy Jedynej objawia się człowiekowi jako Ojciec, Syn Boży i Duch Święty. Każda z

Osób Boskich jest tym samym, jednym Bogiem lecz stanowią odrębność w osobach . Osoby Boskie różnią się pochodzeniem i wzajemnymi relacjami różniącymi się pochodzeniem i wzajemnymi relacjami. Bóg Ojciec nie pochodzi od nikogo, Syn Boży został zrodzony przez Ojca, Duch Święty pochodzi od Ojca i Syna. Miłosierdzie Boga Ojca zostało najpełniej urzeczywistnione w posłannictwie Syna Bożego, Jezusa Chrystusa.

5.Syn Boży stał się człowiekiem w osobie Jezusa Chrystusa, który jest prawdziwym Bogiem i prawdziwym człowiekiem. Syn Boży będąc jednej z Bogiem Ojcem natury, narodził się w czasie z Maryi Dziewicy , wypełniając prorocтва zawarte w Starym Przymierzu a zapowiadające nadejście Mesjasza Zbawiciela..Syn Boży przyjmując ludzką naturę wykonał największy dar miłości Boga Ojca względem zbuntowanego rodzaju ludzkiego. Jezus Chrystus w akcie największej miłości oddaje swoje życie w ofierze za każdego człowieka , który pojawił się od Adama aż do ostatniego którego zabierze do swego Królestwa , kiedy przyjdzie aby w akcie ostatecznym rozsądzić dobro od zła na końcu czasów .Dla nas również zmartwychpowstał ukazując nam ,że życie człowieka mimo iż ma swój początek to już nigdy się nie skończy.

6. Duch Święty - trzecia Boska Osoba Trójcy Świętej, pochodzi od Ojca i Syna. Jezus w swoim nauczaniu nazywa Go "Duchem-Pocieszycielem", "Duchem Prawdy" (J 15, 26-27).Przed Wniebowstąpieniem zapowiada zesłanie na Apostołów Ducha Świętego. Miało to miejsce w dniu pięćdziesiąticy po Jego śmierci. Bóg Zsyła na Apostołów Ducha Świętego dodając im mocy i odmieniając ich duchowe życie. Wówczas Duch Święty objawił się pod postacią języków ognistych, które spoczęły nad głowami apostołów oraz przez podmuch silnego wiatru. Jezus przyrzekł, że w chwili prześladowań Duch Święty zawsze będzie wspomagał Kościół i prześladowane Jego dzieci w walce ze złem (Mt. 10:19-20)

7. Bóg w Trójcy Jedyny daje każdemu człowiekowi przyjmującemu do swego Serca Ducha Świętego szczególne dary, które w teologii nazywamy darami Ducha Świętego. Uznajemy , że są nimi : dar mądrości, dar rozumu, dar rady, dar męstwa , dar umiejętności, dar pobożności ,dar bojaźni Bożej . Znakami wierności Bogu są owoce Ducha Świętego , którymi są :miłość ,pokój , radość ,cierpliwość , dobroć , wspaniałomyślność ,uprzejmość, łaskawość ,wierność , skromność , wstrzemięźliwość oraz czystość.

8. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia prawdę o zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu Jezusa Chrystusa . Wyznajemy i wierzymy ,że pełnia objawienia Trzeciej Osoby Boskiej Duch Świętego dokonała się w chwili Jego zesłania na Apostołów.

ŹRÓDŁA BOŻEGO OBJAWIENIA

Art.14

1. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że prawda Objawiona o Bogu zawarta została w 73 księgach kanonicznych Pisma Świętego. Uznajemy, że publiczne objawienie Boże zakończyło się wraz ze śmiercią ostatniego Apostoła Jezusa Chrystusa.

2. Pismo Święte jako źródło objawienia Bożego dzieli się na :

a) **Stare Przymierze** w skład którego wchodzi następujące księgi : Księga Rodzaju, Wyjścia, Kapłańska, Liczb, Powtórzonego Prawa, Jozuego, Sędziów, Rut, dwie Księgi Samuela, dwie Księgi Królewskie, dwie Księgi Kronik, Księga Ezdrasza, Nehemiasza, Tobiasza, Judyty, Estery, dwie Księgi Machabejskie, Księga Hioba, Psalmów, Przysłów, Koheleta, Pieśń nad pieśniami, Księga Mądrości, Mądrość Syracha (Eklezjastyk), Księga Izajasza, Jeremiasza, Lamentacje, Księga Barucha, Ezechiela, Daniela, Ozeasza, Joela, Amosa, Abdiasza, Jonasza, Micheasza, Nahuma, Habakuka, Sofoniasza, Aggeusza, Zachariasza, Malachiasza;

b) **Nowe Przymierze** w skład którego wchodzi cztery Ewangelie kanoniczne według: św. Mateusza, św. Marka, św. Łukasza, św. Jana, Dzieje Apostolskie, Listy św. Pawła: do Rzymian, dwa Listy do Koryntian, List do Galatów, List do Efezjan, List do Filipian, List do Kolosan, dwa Listy do Tesaloniczan, dwa Listy do Tymoteusza, List do Tytusa, List do Filemona, List do Hebrajczyków, List św. Jakuba, dwa Listy św. Piotra, trzy Listy św. Jana, List św. Judy, Apokalipsa - Księga Objawienia .

2. Kościół naucza, że Pan Bóg posługując się ludzkim sposobem komunikacji zaprzagnął pozostawić rodzajowi ludzkiemu zapisane ludzką ręką prawdy o sobie i dziele stworzenia i zbawienia.

Prawdy te przekazywane najpierw w postaci ustnej tradycji zostały spisane jako dzieła objawione tworzące księgi Pisma Świętego . Pismo Święte zawiera również opowiadania o losach rodzaju ludzkiego jak również wybranego narodu poprzez który Bóg w swoim odwiecznym planie postanowił dać światu obiecanego Mesjasza Zbawiciela.

3. Poza Pismem Świętym prawda o Bogu w Trójcy Jedynym jest przekazywana w Symbolu Apostolskim stanowiącym streszczenie najświętszych prawd wiary apostoelskiej i katolickiej . Wyznajemy i przyjmujemy prawdy zawarte w symbolu apostoelskim , które dały podstawy dla definicji wyznania wiary nicejsko konstantynopolitańskiego. Wyznajemy więc i z pokorą wierzymy :
„Wierzę w Boga, Ojca wszechmogącego. Stworzyciela nieba i ziemi, i w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedynego. Pana naszego, który się poczył z Ducha Świętego; narodził się z Maryi Panny. Umęczon pod Ponckim Pilatem, ukrzyżowan, umarł i pogrzebion; zstąpił do piekieł. Trzeciego dnia zmartwychwstał. Wstąpił na niebiosa, siedzi po prawicy Boga Ojca wszechmogącego. Stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych. Wierzę w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny, świętych obcowanie, grzechów odpuszczenie, ciała zmartwychwstanie, żywot wieczny Amen”.

TRADYCJA JAKO NOŚNIK BOŻEGO OBJAWIENIA

Art.15

1. Kościół, opierając się na najstarszej Tradycji Apostoelskiej i nauce Ojców Kościoła, naucza, że przez życie i śmierć na krzyżu Jezus Chrystus dokonał dzieła odkupienia.
2. Tradycja Kościoła jest to nauka, którą głosił Święty Kościół Apostoelski pod natchnieniem Ducha Świętego a która została zawarta w orzeczeniach soborowych powszechnych zwanych ekumenicznymi , w dokumentach kościelnych, w księgach liturgicznych i w pismach Ojców Kościoła.
3. Ojcowie Kościoła to świeci teologowie, pisarze wczesnego chrześcijaństwa żyjący i nauczający w Kościele do końca VIII wieku.

ŁASKA BOŻA

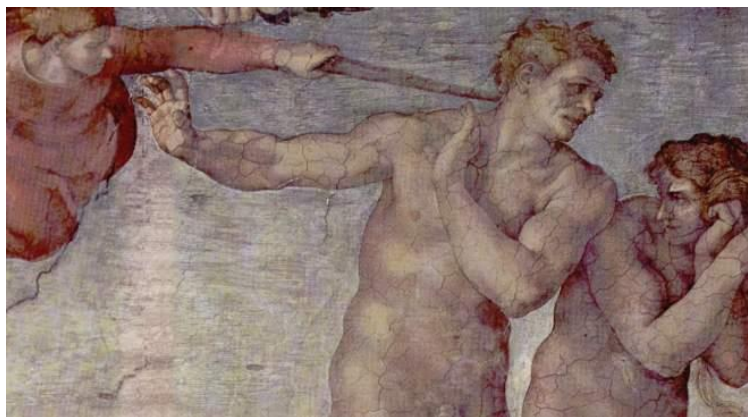

Art.16

1. Praktyczne wykorzystanie dzieła odkupienia jest uświęceniem, które dokonuje się przy współdziałaniu człowieka z Duchem Świętym, który pochodzi od Boga Ojca i Syna Bożego . Łaska Boża i działanie Ducha Świętego są człowiekowi do zbawienia niezbędne. Bóg, nie krępując wolnej woli człowieka i pozostawiając mu możliwość pełnego i wolnego wyboru między dobrem i złem, stwarza dla człowieka podstawę do nagrody lub kary . To nie Bóg jest mścicielem karzącym człowieka lecz człowiek poprzez wolny wybór i odrzucając prawdę o objawieniu dokonuje wyboru wiecznej zagłady a za życia ściąga na siebie zło , które współegzystuje na świecie wraz z dobrem.
2. Każdy człowiek , który przyjął wiarę w Jezusa Chrystusa jest zobowiązany do pragnienia dobra w swym życiu. Nie powinien tego czynić ze względu na strach przed utratą możliwości życia w Królestwie Niebios po śmierci lecz ze względu na udział i wyniesienie go do godności Dziecka Bożego.

GRZECH JAKO AKT NAJWYŻSZEGO NIEPOSLUSZEŃSTWA WOBEC BOGA

Art.17

1. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że człowiek utracił stan łaski uświęcającej, który zyskał w darze w akcie stworzenia poprzez nieposłuszeństwo jakiego dopuścił się wobec Boga na początku dziejów rodzaju ludzkiego. Grzech pierwszych rodziców zwany grzechem pierworodnym jest duchowo dziedziczny. Każdy człowiek rodząc się jest naznaczony znamieniem grzechu pierworodnego.
2. Grzech jest świadomym i dobrowolnym sprzeciwieniem się prawu Bożemu jak również świadomym i dobrowolnym występkiem przeciw prawu miłości Boga i człowieka. Kościół rozróżnia grzech ciężki, zwany również śmiertelny ze względu na skutki jakie wywołuje w duszy człowieka. Człowiek odchodząc z tego świata w stanie grzechu skazuje się na wieczne potępienie.
3. Kościół wyróżnia siedem grzechów głównych. Są nimi: pycha, chciwość, nieczystość, gniew, zazdrość, lenistwo oraz nieumiarkowanie w jedzeniu i piciu.

PRZYKAZANIA BOŻE STAREGO I NOWEGO PRZYMIERZA

Art.18

1. Wierni Kościoła są zobowiązani w sumieniu do zachowania Dekalogu, czyli dziesięciu przykazań Bożych oraz przykazań miłości.
Wyznajemy i przyjmujemy do wierzenia :
Jam jest Pan, Bóg, twój, którym cię wywiódł z ziemi egipskiej z domu niewoli.
 - I. Nie będziesz miał bogów cudzych przede mną;
 - II. Nie będziesz brał imienia Pana Boga twego nadaremno;
 - III. Pamiętaj, abyś dzień święty święcił;
 - IV. Czcij ojca swego i matkę swoją;
 - V. Nie zabijaj;
 - VI. Nie cudzołóż;
 - VII. Nie kradnij;

- VIII. Nie mów fałszywego świadectwa przeciw bliźniemu swemu;
IX. Nie pożądaj żony bliźniego swego;
X. Ani żadnej rzeczy, która jego jest.

2. Nasz Pan Jezus Chrystus pozostawił nam dwa przykazania nazywane przykazaniami miłości :

- I. Będiesz miłował Pana Boga twego z całego serca swego, z całej duszy swojej, z całej myśli swojej i ze wszystkich sił swoich;
II. a bliźniego swego jak siebie samego.

2. Kościół zaleca również przestrzeganie zasad prawa kościelnego zapisanych jako nakazy kościelne . Regulują one zachowania moralne związane z życiem liturgicznym i czerpią swa siłę z tajemnicy Zbawienia.

Nakazy kościelne to :

- I. W niedziele i święta we Mszy świętej pobożnie uczestniczyć;
II. Każdy wierny jest zobowiązany przynajmniej dwa razy w roku wyznać Bogu w Trójcy Jedynemu swoje grzechy w sakramencie pokuty.
III. Każdy wierny jest zobowiązany przyjmować Komunię Świętą , która jest jedynym i najwyższym lekarstwem duchowym jaki pozostawił nam Jezus Chrystus w Tajemnicy Eucharystii .
IV. Ustanowione przez Kościół dni święte święcić poprzez uczestnictwo w Mszy świętej oraz powstrzymanie się od wykonywania pracy zarobkowej .
V. W dniach pokuty wstrzymać się od zabaw i spożywania potraw , które człowiekowi przynoszą najwięcej przyjemności .W Środę Popielcową oraz w Wielki Piątek wierni w wieku od 14 do 65 roku życia powinni zachować post ścisły polegający na pełnej wstrzeźliwości od pokarmów mięsnych.
VI. Wierni są zobowiązani dbać o rozwój duchowy i materialny Kościoła.

NORMY MORALNE

Art.19

1. Z wiary w Boga wypływają podstawowe postulaty dla życia indywidualnego, rodzinnego, społecznego i stosunków międzyludzkich — zwane normami moralnymi. Na straży norm moralności chrześcijańskiej stoi sumienie, a wykładnikiem tych norm jest Kościół na mocy swego posłannictwa.
2. Kościół naucza, że każdy człowiek żyjący na ziemi rodzi się z duszą nieśmiertelną, stworzoną przez Boga. Obowiązkiem człowieka jest zabieganie o zbawienie duszy i osiągnięcie nagrody życia wiecznego w Królestwie Niebios.

3. Człowiek osiągnie zbawienie jeżeli będzie w swym życiu pielęgnował żywą wiarę popartą uczynkami oraz chrześcijańską miłością . Człowiek nie jest w stanie sam bez pomocy Bożej łaski osiągnąć zbawienia
4. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że istnieje życie pozagrobowe, którego jakoś zależna będzie od sądu Bożego, na którym liczyć się będzie stopień zdobytej za życia miłości Boga i bliźniego oraz czyny pochodzące z wiary w Boga . Nagrodą za takie życie będzie osiągnięcie stanu najwyższej szczęśliwości wypływające z faktu wiecznego przebywania w obliczu Boga w Królestwie Niebios . Stan ten nazywany jest niebem . Zaś karą za wolny wybór polegający na sprzeniewierzeniu się Bożej miłości będzie stan wiecznego potępienia polegający na świadomości niemożności oglądania Bożego oblicza na wieki zwany piekłem. Dopiero w dniu Sądu Ostatecznego wiadomym będzie na pewno, kto jest zbawiony, a kto nie.
5. Kościół czci pamięć i przykład świętych, którzy za życia idąc drogą Bożej miłości i miłosierdzia przysporzyli chwały Bogu, stając się chlubą Kościoła i są wzorem do naśladowania.
6. Kościół daje wyraz głębokiej wierze, że wszyscy ludzie, jako dzieci Boga w Trójcy Świętej Jedyne, są sobie równi, bez względu na przywileje płynące z różnic stanu, z posiadania bogactw, z różnic rasowych, z różnicy płci. Wszyscy ludzie mają jednakowe prawo do bytu, do środków materialnych jak i duchowych, które gwarantują podstawy egzystencji, postęp duchowy i zbawienie.
7. Kościół naśladowując swojego Mistrza Jezusa Chrystusa zachęca wiernych do kultywowania w swoim życiu cnót zwanych teologicznymi : wiary , nadziei i miłości.
8. W codziennym życiu realizujemy swoje chrześcijańskie powołanie w szczególności poprzez praktykowanie cnót roztropności , męstwa , sprawiedliwości i umiarkowania.
9. Misją Kościoła jest nade wszystko wprowadzenie w czyn uczynków miłosiernych wobec bliźnich . Są nimi : głodnych nakarmić; spragnionych napoić; nagich przyodziać; podróżnych w dom przyjąć; więźniów pocieszać; chorych nawiedzać; umarłych pogrzebać; grzesznych upominać; nieumiejętnych pouczać; wątpiącym dobrze radzić; strapionych pocieszać; krzywdy cierpliwie znosić; urazy chętnie darować; modlić się za żywych i umarłych.

KOŚCIÓŁ SAKRAMENTEM ZBAWIENIA

Art.20

1. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia , że Jezus Chrystus założył Kościół i oparł go na fundamencie wiary w swe Bóstwo. Z woli Chrystusa Kościół ma charakter powszechny. Zaproszenie do udziału w budowaniu Kościoła Jezus Chrystus kieruje w każdym czasie i do każdego pokolenia do wszystkich ludów i narodów. Kościół stanowi prawdziwe i jedyne Mistyczne Ciało Chrystusa w którym zanurzeni są wszyscy , którzy przyjmą wiarę w Jego Bóstwo i odwrócą się od grzechu.
2. Głową Kościoła i jedynym pośrednikiem między Bogiem a rodzajem ludzkim jest sam Jezus Chrystus. Apostołowie i ich następcy, biskupi powołani do służby kapłańskiej w najwyższym stopniu w drodze uświęconego Tradycją Apostolską wyboru przez duchowieństwo i wiernych, działają na mocy uprawnienia, otrzymanego od samego Chrystusa. Ich najświętszym obowiązkiem jest sprawowanie Najświętszej Eucharystii oraz głoszenie Ewangelii wszystkim wiernym ,niesienie Dobrej Nowiny do ludów i narodów którzy pragną poznać Jezusa.
3. Ośrodkiem kultu religijnego jest w Kościele Trójca Przenajświętsza. Matka Boska jako Matka Boga Człowieka - Niepokalanie Poczęta. Kościół otacza czią również świętych Apostołów oraz świętych kanonizowanych .
4. Kościół uznaje prymat biskupa Rzymu – jako głowy całego Kościoła Rzymskokatolickiego, jako pierwszego i najgodniejszego ze wszystkich biskupów katolickich .Wyznajemy pochodzącą z czasów po apostołskich zasadę ,że następca Piotra jest pierwszym pośród sobie równych biskupem i następcą apostołskim .
5. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że żaden człowiek na tym świecie nie został obdarzony przez Boga darem nieomylności. Nie możemy więc przyznać

racji tym , którzy w imię Boga w Trójcy Jedyne go wypowiedają sądy i tezy powołując się na swą urzędową nieomylność.

CECHY SZCZEGÓLNEJ TOŻSAMOŚCI KOŚCIOŁA

Art.21

1. Nazwa Kościoła, Katolicki Kościół Narodowy w Polsce wyróżnia go spośród innych wspólnot kościelnych , które w swojej tradycji religijnej również powołują się na dziedzictwo doktrynalne wywodzące się od wielowiekowej tradycji Wspólnot Narodowych, odwołuje się do doktryny Kościoła Rzymskokatolickiego – Kościoła Matki . Kościół w swojej misji dba o narodową tożsamość w całej rodzinie wspólnot narodowych w Europie ,Ameryce i na całym świecie .
2. Pragniemy gromadzić w Kościele wiernych dla których idee narodowe są ważne w drodze prowadzącej ich do Boga. Pragniemy prowadzić do Boga tych , którzy w naszym Kościele odnajdują prawdziwą wspólnotę Jezusa Chrystusa, wolną od ludzkich i grzesznych obciążeń i ciężarów , którymi zostały dotknięte inne wspólnoty kościelne na przestrzeni wieków.
3. Nie uznajemy przyjętych przez inne wspólnoty kościelne zasad dotyczących ordynacji kobiet oraz błogosławienia związków tej samej płci.
4. Odrzucamy negację dogmatu o Niepokalanym Poczęciu Najświętszej Maryi Panny.
5. Nie dopuszczamy do przyjęcia sakramentu kapłaństwa mężczyzn o orientacji homoseksualnej.
6. W nauczaniu odwołujemy się do najświętszych zasad i źródeł jakie wynieśliśmy w darze i spadku od Kościoła – Matki jakim jest wspólnota Kościoła Rzymsko Katolickiego .
7. Jezus Chrystus ustanawiając sakrament Eucharystii polecił aby Jego Najświętsze Ciało i Krew stały się świętym pokarmem i napojem dla wszystkich, którzy o Niego poproszą.” Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy”. Dlatego Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że Komunii świętej należy udzielić każdemu człowiekowi , który najpierw szczerze i z żalem wyzna swoje grzechy przed Bogiem w sakramencie Pokuty – spowiedzi Świętej .
8. Kościół nie wprowadza dyscyplinarnych, karnych zakazów w przyjmowaniu Komunii Świętej, wyznając Jezusowy nakaz, że lekarza nie potrzebują ci którzy się dobrze mają ale ci, którzy są potrzebujący i chorzy. Kościół traktuje Eucharystie jako jedyny i najcenniejszy lek człowieka na wszelkie jego potrzeby duchowe . W realizacji tego świętego zadania pomocą staje się nauczanie zawarte w Adhortacji Apostoilskiej Amoris Laetitia.

- 9..Do Kościoła mogą należeć wszyscy ochrzczeni w nim lub innym Kościele chrześcijańskim, przyjmujący zasady wiary.
10. Władza laikatu w Kościele pochodzi z wyboru. Ciężar materialnego rozwoju Kościoła spoczywa na laikacie , który również w Kościele posiada realną władzę w sprawach materialnych w takim zakresie w jakim bierze na siebie ciężar odpowiedzialności za materialne losy Kościoła .
10. W sprawach rozwoju duchowości władza spoczywa z woli Jezusa Chrystusa na następcach apostołskich - Pierwszym Biskupie Kościoła w pierwszej kolejności oraz jego pomocnikach biskupach, prezbiterach i diakonach.
10. W sprawach gospodarczych i społecznych Kościół udziela zgody na sprawowanie jej przez osoby świeckie, które wspomagają w ten sposób budowanie i tworzenie Kościoła w jego sferze materialnej a przy tym ściśle wyznają wspólne zasady wiary.

NAJŚWIĘTSZA MARYJA PANNA

Art.22

1. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że Najświętsza Maryja Panna będąc Dziewicą poczęła za sprawą Ducha Świętego Syna Bożego. W ten sposób stała się Matką zarówno boskiej jak i ludzkiej natury Jezusa Chrystusa.
2. Najświętsza Maryja Panna, Matka Boga – Człowieka Jezusa Chrystusa , jako jedyny człowiek przyszła na świat wolna od grzechu pierworodnego po to aby w swej absolutnej czystości dać życie ludzkie Synowi Bożemu.

SAKRAMENTY ŚWIĘTE ZNAKAMI BOŻEJ OBECNOŚCI

Art.23

1. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że Bóg w swoim nieskończonym miłosierdziu pozostawił w Kościele znaki swojej zbawczej miłości. Są nimi sakramenty święte. Uznajemy na podstawie prawdy objawionej a zwartej w Nowym Przymierzu, że sakramentami pozostawionymi Kościołowi przez Jezusa Chrystusa są :

I. **Sakrament Chrztu** . Sakrament chrztu oczyszcza człowieka , który go przyjmuje z grzechu pierwotnego i otwiera przed nim bramę do Wspólnoty Zbawienia. Jest znakiem Bożego przebaczenia i zanurzenia życia każdego człowieka dotkniętego tym znakiem w zbawczą Misję odkupieńczą dokonaną przez Jezusa w ofierze krzyżowej na Golgocie. Sakrament Chrztu jest również darem dzięki któremu każdy człowiek w chwili jego przyjęcia otrzymuje od Boga pełne oczyszczenie i odpuszczenie wszystkich grzechów popełnionych w życiu.

Obrzęd Chrztu Świętego. Chrztu świętego na prośbę rodziców jak również innych osób , które zagwarantują rozwój duchowy, można udzielić niepełnoletnim dziecku. W przypadku udzielania Chrztu świętego osobie dorosłej wymaga się aby przed jego przyjęciem odbyła przygotowanie.

Zwyczajnym szafarzem chrztu świętego jest diakon, prezbiter lub biskup. Nadzwyczajnym w niebezpieczeństwie zagrożenia życia jest każdy człowiek, nawet niewierzący, jeżeli dokona tego zgodnie z wolą proszącego oraz z zachowanie rytu sakramentalnego. Jedynym warunkiem który powinien być spełniony przez osobę proszącą o przyjęcie sakramentu chrztu świętego jest; w przypadku niepełnoletnich dzieci – zobowiązanie rodziców lub osób które proszą o chrzest o wychowaniu dziecka w tradycji i wierze Kościoła ; w przypadku osoby dorosłej chęć duchowego rozwoju i autentycznego nawrócenia do Boga. Istotnym elementem rytuału sakramentu Chrztu i znakiem jego przyjęcia jest zanurzenie w wodzie lub polanie głowy osoby chrzczonej wodą . W trakcie polewania wodą należy wypowiedzieć słowa : Ja ciebie chrzczę w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego. Chrzest święty daje osobie ochrzczonej dary duchowe w postaci odpuszczenia grzechu pierwotnego i wszystkich grzechów popełnionych w życiu. Chrzest święty powoduje nowe duchowe narodzenie poprzez które człowiek staje się przybranym dzieckiem Ojca, członkiem Chrystusowego Mistycznego Ciała , świątynią Ducha Świętego. Przez fakt przyjęcia sakramentu ochrzczonej jest włączony we wspólnotę Kościoła - Mistycznego Ciała Chrystusa. Sakrament chrztu świętego wyciska w duszy człowieka niezatarte duchowe znamię. Z tej też racji chrzest nie może być powtórzony.

II. Sakrament Eucharystii .W Eucharystii Syn Boży pozostawia swoje Najświętsze Ciało i Krew w sposób realny i rzeczywisty.

Sakrament Eucharystii jest znakiem ale i najcenniejszym lekarstwem. Staje się nim w postaci Komunii Świętej przyjmowanej w Kościele pod dwiema postaciami. Pod postacią Chleba i Wina.

Eucharystia jest sprawowana jako nieprzemijająca pamiątka Wieczery Paschalnej , którą Jezus spożywał ze swymi Uczniami. My również będąc Jego uczniami i wiernymi mamy przywilej dany nam przez Boga współuczestnictwa w tym odkupieńczym sakramencie.

Eucharystia jako centralny sakrament w życiu Kościoła włącza nas do udziału w ofiarę uwielbienia i dziękczynienia , jaką składamy wraz z Chrystusem, Ojcu Wszechmogącemu w podziękowaniu za tę jedyną ofiarę jakiej dokonał Syn Boży na drzewie krzyża.

Celebracja Eucharystii mszy świętej obejmuje głoszenie Słowa Bożego ,
dziękczynienie składane Bogu Ojcu za wszystkie Jego dobrodziejstwa, a
zwłaszcza za dar Jego Syn.

Konsekrację chleba i wina oraz uczestniczenie w uczcie liturgicznej przez
przyjmowanie Ciała i Krwi Pana (pod postaciami chleba i wina).

Zwyczajnym szafarzem Komunii Świętej może być wyłącznie biskup,
prezbiter i diakon. Nadzwyczajnym szafarzem Komunii Świętej są świeccy
mężczyźni , pobożni i stateczni , ustanowieni i posłani do tej świętej misji przez
Pierwszego Biskupa Kościoła .

W Sakramencie Eucharystii po konsekracji chleba i wina Pan nasz Jezus
Chrystus, prawdziwy Bóg i prawdziwy Człowiek, znajduje się w sposób
prawdziwy, rzeczywisty i substancjalny pod postaciami chleba i wina , jako
Jego Najświętsze Ciało i Najświętsza Krew.

Wszyscy wierni według zwyczaju przyjętego w Kościele mają Najświętszemu
Sakramentowi oddawać najwyższy kult adoracji, który należy się prawdziwemu
Bogu.

Jezus Chrystus ustanawiając sakrament Eucharystii polecił aby Jego Najświętsze
Ciało i Krew stały się świętym pokarmem i napojem dla wszystkich, którzy o
Niego poproszą .”Bierzcie i jedzcie z tego wszyscy”. Dlatego Kościół wyznaje i
podaje do wierzenia, że Komunii świętej należy udzielić każdemu człowiekowi
, który wyzna swoje grzechy przed Bogiem w sakramencie Pokuty – spowiedzi
Świętej . Kościół nie wprowadza dyscyplinarnych, karnych zakazów w
przyjmowaniu Komunii Świętej wyznając Jezusowy nakaz, że lekarza nie
potrzebują ci którzy się dobrze mają ale ci , którzy są potrzebujący i
chorzy. Kościół traktuje Eucharystie jako jedyny i najcenniejszy lek człowieka
na wszelkie jego potrzeby duchowe . W realizacji tego świętego zadania pomocą
staje się nauczanie zawarte w Adhortacji Apostolskiej Amoris Laetitia

III. Sakrament Bierzmowania. Sakrament, w którym wierzący otrzymuje Dary
Ducha Świętego. Bierzmowanie jest więc znakiem pełnego zaufania jakim Bóg
obdarza człowieka zsyłając mu wszystko co najcenniejsze i niezbędne, aby
pielęgnował wiarę i rozwijał swoje talenty jako dziecko Boga.

Sakrament Bierzmowania jest znakiem pełnej dojrzałości chrześcijańskiej i powinien być udzielany osobie pełnoletniej, która swym życiem udowadnia dojrzałość przyjęcia najcenniejszych dóbr Bożej łaski.

Bierzmowanie udoskonala łaskę otrzymaną przez człowieka w sakramencie chrztu świętego. Bierzmowanie jest sakramentem w którym wierny otrzymuje daru Ducha Świętego aby poprzez nie jeszcze głębiej zakorzenić nas w synostwie Bożym, ściślej wszczepić w Chrystusa, umocnić naszą więź z Kościołem, włączyć nas bardziej do jego posłannictwa i wspomóc w świadczeniu o wierze chrześcijańskiej słowem, któremu towarzyszą czyny.

Bierzmowanie podobnie jak chrzest wyciska w duszy osoby nim obdarowywanej duchowe znamię, czyli niezatarty charakter. Dlatego ten sakrament można przyjąć również jeden raz w życiu.

Bierzmowania udzielane jest człowiekowi, który osiągnął dojrzałość duchową i emocjonalną.

Szafarzem sakramentu bierzmowania jest Pierwszy Biskup Kościoła, biskupi pomocniczy lub delegowani przez Pierwszego Biskupa Kościoła inni prezbiterzy- kapłani.

Istotą sakramentalnego znaku w bierzmowaniu jest namaszczenie krzyżem świętym czoła ochrzczonego wraz z włożeniem ręki szafarza i słowami: „Przyjmij znamię daru Ducha Świętego”.

IV. Sakrament Pokuty . Bóg znając naturalną dążność człowieka do grzechu i nieprawości pozostawił narzędzie swego nieskończonego miłosierdzia, dzięki któremu możemy na powrót powracać na drogę zbawienia mimo swych wielkich występków i grzechów.

Sakrament Pokuty daje człowiekowi odpuszczenie grzechów, przez kapłańskie rozgrzeszenie otrzymane bądź indywidualnie w konfesjonale, bądź zbiorowo przed ołtarzem, zgodnie z zasadami określonymi w dokumentach soborowych Kościoła Matki.

Sakrament pokuty jest znak najwyższej miłości Boga do człowieka, który nie zważając na ludzkie słabości ciągle jest gotowy przebaczać człowiekowi wszystkie jego nieprawości.

W sakramencie Pokuty najbardziej uwidacznia się przymiot Boga zwany Bożym miłosierdziem. Bóg miłosierdzia daje nam odpuszczenie grzechów.

Sakrament pokuty zwany również sakramentem spowiedzi, ponieważ wyznanie grzechów przed Bogiem odbyta wobec kapłana w konfesjonale lub przed samym Bogiem w spowiedzi powszechnej, stanowi istotę tego sakramentu. Sakrament ten jest również "wyznaniem", uznaniem i uwielbieniem świętości Boga oraz Jego miłosierdzia wobec grzesznego człowieka.

Nazywa się go również sakramentem przebaczenia, ponieważ przez sakramentalne rozgrzeszenie wypowiedziane słowami kapłana Bóg udziela człowiekowi „przebaczenia i pokoju”.

Nazywa się go sakramentem pojednania, ponieważ udziela grzesznikowi miłości Boga przynoszącej pojednanie: "Pojednajcie się z Bogiem" (2 Kor 5,20) Ten, kto żyje miłosierną miłością Boga, jest gotowy odpowiedzieć na wezwanie Pana: "Najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim" (Mt 5, 24).

Sakrament pokuty jak pozostałe sakramenty, jest czynnością liturgiczną.

Składają się na nią zazwyczaj następujące elementy: pozdrowienie i błogosławieństwo kapłana, czytanie słowa Bożego, by oświecić sumienie i pobudzić do skruchy, wezwanie do żalu, spowiedź, która jest uznaniem grzechów i wyznaniem ich wobec kapłana lub samego Boga, nałożenie i przyjęcie pokuty, rozgrzeszenie przez kapłana, modlitwa dziękczynna, odesłanie z błogosławieństwem kapłana.

Oprócz indywidualnej- konfesjonalowej formy sakramentu pokuty w Kościele odbywa się również ogólna – wspólnotowa celebrowanie sakramentu pokuty z ogólną spowiedzią i ogólnym rozgrzeszeniem. Zwyczajowo odbywa się ona w trakcie celebrowania sakramentu Eucharystii. Mogą w niej brać udział wszyscy dorośli oraz dzieci i młodzież .

Zaleca się by z formy powszechnej korzystać w wyjątkowych okolicznościach życia.

Kościół zachęca każdego wiernego do pobożnego przeżywania sakramentu pokuty w formie indywidualnej przynajmniej dwa razy w roku.

Wierny uczestnicząc w sakramencie pokuty nawraca się pod wpływem działania Ducha Świętego.

Kościół, który przez kapłana udziela w imię Jezusa Chrystusa przebaczenia grzechów ,ustala sposób zadośćuczynienia, modli się także za grzesznika i pokutuje razem z nim. W ten sposób grzesznik jest uzdrowiony i ponownie przyjęty do pełnej wspólnoty Kościoła z którą utracił więź poprzez grzech .Formuła rozgrzeszenia używana w Kościele :

„Bóg, Ojciec miłosierdzia, który pojednał świat ze sobą przez śmierć i zmartwychwstanie swojego Syna i zesłał Ducha Świętego na odpuszczenie grzechów, niech ci udzieli przebaczenia i pokoju przez posługę Kościoła. A ja odpuszczam tobie grzechy w imię Ojca i Syna i Ducha Świętego.”

Szafarzem sakramentu pokuty może być wyłącznie biskup i kapłan prezbiter. Kapłan spowiednik jest zobowiązany do zachowania bezwzględnej tajemnicy spowiedzi .

Sakrament pokuty przynosi człowiekowi dar pełnego pojednania z Bogiem w którym odzyskuje łaskę Bożą i pojednanie z Kościołem. Bóg daruje skruszonemu człowiekowi winy. Obdarza pokojem i pogodą ducha dodaje siłę do walki ze złem.

V. Sakrament Namaszczenia Chorych jest nadprzyrodzonym lekarstwem wzmacniającym nasze podupadłe fizyczne ciało .

Kapłan mocą udzieloną mu przez Jezusa Chrystusa modli się nad chorym wyprasząc mu dar zdrowia duszy i ciała. Sakrament namaszczenia chorych dodaje choremu, doświadczonemu cierpienie wywołanym chorobą, specjalnej łaski .

Sakramentu namaszczenia chorych można udzielić każdemu człowiekowi choremu bez względu na wiek oraz stan zaawansowania choroby. Zwyczajowo udziela się go ludziom przewlekle chorym oraz narażonym na bezpośrednie niebezpieczeństwo śmierci z powodu choroby.

Szafarzem sakramentu chorych może być biskup lub kapłan – prezbiter.

Znakiem sakramentalnym jest namaszczenie czoła i rąk chorego olejami świętymi oraz wypowiedzenie modlitwy nad chorą osobą przez sprawującego sakrament kapłana. Skutki duchowe jakie niesie ze sobą sakrament chorych dają człowiekowi zjednoczenie z męką Chrystusa dla jego własnego dobra oraz dla dobra całego Kościoła , umocnienie i uzdrowienie z choroby, przebaczenie grzechów jeżeli sakrament ten jest połączony z sakramentem pokuty jak również przygotowanie do przekroczenia bramy życia wiecznego .

VI. Sakrament Kapłaństwa . Sakrament służby Bogu i człowiekowi wykonywany w duchu odpowiedzi na wołanie Chrystusa wypowiedziane w

świętej Ewangelii wobec pierwszych powołanych uczniów : „pójdź za mną” . W sakramencie Kapłaństwa człowiek powołany do służby otrzymuje dar rozdawnictwa świętych znaków Bożej obecności jakimi są sakramenty a w szczególności dar sprawowania Najświętszej Ofiary w sakramencie Eucharystii, dar udzielania sakramentu chrztu, pokuty, małżeństwa oraz namaszczenia chorych . Kapłan sprawuje również wszystkie obrzędy i przewodniczy nabożeństwom w Kościele . Poprzez sakrament kapłaństwa stajemy się uczestnikami jedyne Kapłaństwa Jezusa Chrystusa. W kapłaństwie realizowana jest misja jaką polecił pełnić Jezus wybranym spośród uczniów Apostołom, nakazując im aby szli na cały świat głosząc Ewangelię i powtarzając to co uczynił w Tę jedyną Wieczerze Paschy , która spożył przed swoją Męką wraz ze swoimi uczniami.

W Kościele obowiązuje teologiczna zasada uczestnictwa w kapłaństwie urzędowym – hierarchicznym zanurzonym w znaku sakramentalnym .

Uczestnikami tego kapłaństwa są biskupi, kapłani – prezbiterzy oraz diakoni. Szerszą formą kapłaństwa jest kapłaństwo wspólnotowe wszystkich wiernych do którego jesteśmy powołani w znaku sakramentu chrztu świętego zanurzając się w zbawczą Misję Jezusa Chrystusa , który oczyszczając nas z grzechu pierwotnego uczynił nas współ kapłanami w Jego zbawczej Misji . Podczas gdy kapłaństwo wspólne wiernych urzeczywistnia się przez rozwój łaski chrztu, przez życie wiarą, nadzieją i miłością, przez życie według Ducha Świętego , to kapłaństwo urzędowe w pełni podporządkowane kapłaństwu wspólnotowemu.

Przyczynia się ono do rozwoju łaski chrztu wszystkich chrześcijan. Jest ono jednym ze środków, przez które Chrystus nieustannie buduje i prowadzi swój Kościół.

Dlatego przekazuje się je przez osobny sakrament, a mianowicie sakrament święceń. Chrystus jest źródłem wszelkiego kapłaństwa a kapłan uczestnicząc w Kapłaństwie Chrystusa działa mocą i w imieniu samego Chrystusa. Przez pełniących posługę święceń, we wspólnocie wierzących urzeczywistnia się w Kościele obecność Chrystusa jako Głowy Kościoła. Kapłaństwo ma charakter służebny.

Kapłaństwo jest całkowicie skierowane ku Chrystusowi i ludziom. Zależy całkowicie od Chrystusa i Jego jedyne kapłaństwa; zostało ustanowione dla ludzi i dla wspólnoty Kościoła.

Sakrament święceń przekazuje świętą władzę, która jest jedynie władzą Chrystusa. Wykonywanie tej władzy jest nieustanną nauką pokornej służby wobec Boga i bliźnich opartą na jedynym wzorze jaki pozostawił Najwyższy Kapłan Jezus Chrystus .

Kapłaństwo urzędowe ma za zadanie nie tylko reprezentować Chrystusa wobec zgromadzenia wiernych ale również jest narzędziem pośredniczenia między Kościołem niosącym uwielbienie do tronu Najwyższego Ojca.

Sakrament kapłaństwa w Kościele posiada trójstopniową strukturę : diakona ,prezbitera oraz posługa biskupa.

Sakra biskupia wraz z urzędową funkcją uświęcania przynosi również funkcję nauczania i rządzenia. Przez włożenie rąk i przez słowa konsekracji udzielana jest łaska Ducha Świętego i wyciskane święte znamię, tak że biskupi w sposób szczególny i dostrzegalny reprezentują Chrystusa, Mistrza, Pasterza i Kapłana.

Prezbiterzy- kapłani są zjednoczeni z biskupami w godności kapłańskiej, a równocześnie zależą od nich w wykonywaniu swoich funkcji duszpasterskich.

Są powołani, by być współpracownikami biskupów. Otrzymują od biskupa działającego kolegialnie z Radą Kościoła misję kierowania wspólnotą parafialną lub określoną funkcję kościelną.

Diakoni są wyświęceni dla zadań posługi w Kościele. Przy święceniach diakonatu tylko biskup wkłada ręce. Oznacza to, że diakon jest specjalnie związany z biskupem w zadaniach swojej "diakonii". Obrzędowi towarzyszy uroczysta modlitwa konsekracyjna. Prosi się w niej Boga, by otrzymującemu święcenia udzielił łask Ducha Świętego, potrzebnych dla jego posługi.

Święcenia wyciskają niezatarty charakter sakramentalny.

Do diakonów należy między innymi asystowanie biskupowi i prezbiterom przy celebracji obrzędów, szczególnie Eucharystii, jej udzielanie, asystowanie przy zawieraniu małżeństwa i błogosławienie go, głoszenie Ewangelii i przepowiadanie, prowadzenie pogrzebu i poświęcanie się różnym posługom charytatywnym.

Celebracja święceń biskupa, prezbiterów czy diakonów ze względu na szczególne znaczenie dla życia Kościoła powinna odbywać się z udziałem wielu wiernych. Zazwyczaj powinna odbywać się w niedzielę, w sposób odpowiednio uroczysty.

Trzy święcenia – biskupa, prezbitera i diakona – przebiegają w podobny sposób.

Są one udzielane w ramach liturgii eucharystycznej.

Istotny obrzęd sakramentu święceń dla wszystkich trzech stopni stanowi włożenie rąk przez biskupa na głowę wyświęcanego, a także specjalna modlitwa konsekracyjna, będąca prośbą do Boga o wylanie Ducha Świętego i udzielenie Jego darów dostosowanych do posługi, do której kandydat jest wyświęcany

.Szafarzem sakramentu kapłaństwa jest Pierwszy Biskup Kościoła lub delegowany przez niego inny biskup katolicki.

Kościół udziela sakramentu święceń tylko mężczyznom ochrzczone, wolnym lub żonatym. Wolnym od orientacji homoseksualnej .

Kandydat do święceń prezbiteratu powinien legitymować się ukończonymi studiami filozoficzno teologicznymi .

Sakrament święceń wyciska również niezatarty charakter duchowy i nie może być powtarzany ani udzielany tylko na pewien czas.

Kto został wyświęcony w sposób ważny, może z ważnych powodów zostać zwolniony z obowiązków i funkcji związanych ze święczeniami lub otrzymać zakaz ich wykonywania, nie może jednak stać się człowiekiem świeckim w

ścisłym sensie, ponieważ charakter wyciśnięty przez święcenia jest nieusuwalny.

Kościół nie wprowadza praktyki obowiązkowego celibatu wobec diakonów, kapłanów i biskupów.

VII . Sakrament Małżeństwa jest pobłogosławieniem w imieniu Boga przysięgi jaką składają sobie wobec Boga małżonkowie.

W Kościele mogą być zawierane wyłącznie małżeństwa między kobietą a mężczyzną .

Do ważności sakramentalnego związku wymagane jest, aby każda ze stron w chwili zawierania związku małżeńskiego była stanu wolnego. Kościół nie przyjmuje praktyk dotyczących błogosławienia par tej samej płci. Kościół wyznaje i podaje do wierzenia, że małżeństwem jest wyłącznie związek zawarty w miłości pomiędzy kobietą a mężczyzną .

Sakrament małżeństwa jest znakiem związku Chrystusa i Kościoła. Udziela on małżonkom łaski miłowania się wzajemnie tą miłością, jaką Chrystus umiłował Kościół. Łaska sakramentu udoskonala zatem ludzką miłość małżonków, umacnia ich nierozzerwalną jedność i uświęca ich na drodze do życia wiecznego .

Sakrament małżeństwa powinien mieć charakter publiczny.

Powinien być sprawowany w obecności świadków w ramach celebracji liturgicznej, wobec urzędowego świadka, którym w Kościele może być biskup, kapłan –prezbiter lub diakon. Szafarzami tego sakramentu są sami małżonkowie, którzy dzięki łasce Chrystusa udzielają sobie nawzajem sakramentu małżeństwa, wypowiadając wobec Kościoła swoją zgodę. Istotnymi elementami sakramentu małżeństwa są jedność, nierozzerwalność i otwartość na wychowanie potomstwa.

Związek małżeński mężczyzny i kobiety jest nierozzerwalny; łączy ich sam Bóg: "Co więc Bóg złączył, niech człowiek nie rozdziela" (Mt 19, 6).

Sakrament małżeństwa jest zawierany zgodnie z przyjętym rytym Kościoła Zachodniego.

Jest on udzielany wyłącznie parom, które wcześniej zawarły związek małżeński w Urzędzie Stanu Cywilnego. Z ważnie zawartego małżeństwa powstaje między małżonkami węzeł z natury swej wieczysty i wyłączny. W małżeństwie chrześcijańskim małżonkowie zostają ponadto przez specjalny sakrament wzmocnieni i pobłogosławieni do spełniania obowiązków swego stanu i godności.

Istnieją sytuacje, gdy wspólne życie małżeńskie z różnych powodów staje się praktycznie niemożliwe czy wręcz szkodliwe. W takich przypadkach Kościół dopuszcza fizyczną separację małżonków i zaprzestanie wspólnego życia. Małżonkowie w dalszym ciągu są przed Bogiem mężem i żoną oraz nie mogą zawrzeć nowego związku.

Jeżeli doszło do trwałego rozpadu małżeństwa orzeczonego prawomocnym orzeczeniem Sądu Cywilnego małżonkowie, wobec których nie orzeczono winy za rozpad poprzedniego związku mogą ubiegać się w Trybunale Kościoła o zezwolenie na powtórne zawarcie kościelnego związku małżeńskiego. Trybunał Kościoła po rozpoznaniu sprawy zgodnie z najlepszą wiarą i wiedzą wnioskuje do Pierwszego Biskupa Kościoła o orzeczenie stwierdzenia nieważności węzła małżeńskiego.

W stosunku do wiernych, którzy mając przeszkodę do zawarcia małżeństwa, żyją w związku tylko cywilnym, a którzy zachowują wiarę i pragną po chrześcijańsku wychować dzieci, kapłani i cała wspólnota okazują dużą troskę, by nie czuli się odłączeni od Kościoła, w którego życiu mogą i powinni w pełni uczestniczyć.

2.. Do przyjęcia któregośkolwiek sakramentu nie wolno nikogo zmuszać. Przyjęcie sakramentów wypływa z najświętszej zasady mającej korzenie w Boskim akcie stworzenia a odnoszącej się do wolności i wolnej woli każdego człowieka

LITURGIA KOŚCIOŁA

Art.24

1. Kościół z zakresie liturgii zachowuje dyscyplinę wniesioną przez tradycję Kościoła Zachodniego
 2. Centrum życia liturgicznego stanowi Eucharystia oraz celebrowanie pozostałych sakramentów świętych, których celem jest uświęcenie człowieka zmierzającego w swym życiu do większego uświęcenia i osiągnięcia nagrody oglądania Bożego oblicza w Królestwie Niebios.
- Sakramenty celebrowane z najwyższą pobożnością obdarowują człowieka Bożą łaską , którą oznaczają . W sakramentach zawsze działa sam Bóg dlatego też ilekroć są udzielane tyle razy jest w nich obecna Boża moc.
3. Kościół przyjmuje w sprawowaniu liturgii jako własny kalendarz liturgiczny obliczany zgodnie z zasadami Kościoła Zachodniego.
 4. Pogrzeb kościelny. Pogrzeb chrześcijański jest obrzędem liturgicznym Kościoła. Posługa Kościoła powinna w tym przypadku jasno wyrażać rzeczywistą łączność ze zmarłym, a także ożywiać uczestnictwo zgromadzonej

wspólnoty w obrzędach i głosić jej życie wieczne. Pogrzeb sprawowany jest według rytu Kościoła Zachodniego.

5. Obrzędy Sakramentaliów. Sakramentaliami nazywa się święte znaki ustanowione przez Kościół. Mają one na celu przygotowanie ludzi do przyjęcia owocu sakramentów oraz uświęcanie różnych okoliczności życia. Zawiera się w nich uwielbienie Boga za Jego dzieła i dary, a równocześnie modlitwę wstawienniczą Kościoła, by ludzie mogli używać darów Bożych w duchu Ewangelii. Sakramentalia zostały ustanowione przez Kościół dla uświęcenia posług w Kościele, stanów życia, najrozmaitszych okoliczności życia chrześcijańskiego, a także użytkowania rzeczy potrzebnych człowiekowi. Zawierają one zawsze modlitwę, której często towarzyszy jakiś określony znak, jak nałożenie rąk, znak krzyża, pokropienie wodą święconą. Sakramentalia nie udzielają łaski Ducha Świętego na sposób sakramentów, lecz przez modlitwę Kościoła uzdalniają do przyjęcia łaski i dysponują do współpracy z nią. Wśród sakramentaliów znajdują się najpierw błogosławieństwa i poświęcenia (osób, posiłków, przedmiotów, miejsc). Każde błogosławieństwo jest uwielbieniem Boga i modlitwą o Jego dary. Obrzędy o charakterze sakramentaliów to :wystawienie Najświętszego Sakramentu i błogosławieństwo eucharystyczne ; Procesje eucharystyczne - Boże Ciało; Nieszpory Duszpasterskie odwiedziny kolędowe ; Rekolekcje Adwentowe i Wielkopostne ; Gorzkie żale; Nabożeństwo Drogi Krzyżowej ; Modlitwy za zmarłych na cmentarzu; Nabożeństwa i litanie ku Czcii świętych .

NA WIĘKSZĄ CHWAŁĘ BOGU

Art.25

Podstawowe Modlitwy w Kościele

1. Wszystko cokolwiek czynimy, na większą chwale Boga czynimy. Nauczył nas tego nasz Zbawiciel Jezus Chrystus. Dlatego idąc Jego śladem , jako Jego wyznawcy codziennie rozmawiamy z Ojcem w Niebie słowami modlitwy , której nauczył nas Jezus Chrystus .

Modlitwa Pańska .

„Ojcze nasz, któryś jest w niebie: święć się imię Twoje, przyjdź Królestwo Twoje, bądź wola Twoja jako w niebie, tak i na ziemi. Chleba naszego powszedniego daj nam dzisiaj. I odpuść nam nasze winy, jako i my

odpuszczamy naszym winowajcom. I nie pozwól byśmy byli kuszeni, ale nas zbaw ode złego. Amen”

2. Kościół zachęca swoich wyznawców aby z wielką gorliwością odkrywali prawdy , które przekazuje nam Pan za pośrednictwem Bożego Objawienia zapisanego na stronach Pisma Świętego Starego i Nowego Przymierza. Poznawanie Boga poprzez poznawanie i czytanie Pisma Świętego jest podstawowym obowiązkiem wyznawcy w Kościele i stanowi jedną z form codziennej modlitwy .

Na większą chwałę Boga . Wielkanoc 2015 roku

*Pierwszy Biskup Kościoła
Biskup Adam Rosiek*

Ad majorem Dei gloriam - Na większą chwałę Bogu

